Sbírka zákonů a nařízení
státu československého

Částka XXXI. Vydána dne 16. března 1920.

Obsah: (Čís. 142.—150.) 142. Zákon o požitcích válečných poškozenců. — 143. Zákon o účasti zaměstnanců při hornictví na správě dolův a jejich podílu na čistém zisku. — 144. Zákon o závodních a revírních radách při hornictví. — 145. Zákon, jímž se ustanovují hornické rozhodčí soudy. — 146. Nařízení, jímž se mění dosavadní předpisy o uvolnění zadržených výplat ze smluv pojišťovacích. — 147. Nařízení, kterým se vydává organisační statut vysoké školy zemědělské v Brně. — 148. Nařízení o změně předpisův o tarifních vyhláškách pro železnice a vodní cesty v přivtěleném území dle zákona ze dne 30. ledna 1920, čís. 76 Sb. z. a n. — 149. Vyhláška o celních úřadech v obvodu zemského finančního ředitelství v Brně a jejich pravomoci. — 150. Nařízení o opatření strojených hnojiv.

Čís. 142.

Zákon ze dne 20. února 1920
o požitcích válečných poškozenců.

I. Osoby, které mají nárok na požitky.

§ 1.

Váleční poškozenci světové války (§ 1 zákona ze dne 8. dubna 1919, č. 199 Sb. z. a n.) mají nárok na požitky z pokladny státní podle ustanovení tohoto zákona.

Podmínkou nároku na důchod je státní občanství v Československé republice.

§ 2.

Nárok na požitky přísluší válečnému poškozenci, jehož roční příjem není větší nežli Kč 4000·—; je-li však vyšší jeho příjem menší, nežli součet 4000 Kč a důchodu (§ 6), jenž by válečnému poškozenci jinak příslušel, jest mu přiznati důchod v částce, doplňující tento součet.

Do příjmu se započítává příjem všech osob, k jejichž výživě válečný poškozenec podle zákona jest povinen přispívati a jež s ním bydlí ve společné domácnosti.

Příjem válečného poškozence a osob, uvedených v odst. 2., plynoucí z činnosti hospodářsky nesamostatné, započítává se pouze polovičkou.

§ 3.

Žijí-li s válečnými poškozenci ve společné domácnosti osoby, k jejichž výživě válečný poškozenec podle zákona jest povinen přispívati a skutečně přispívá, zvyšuje se částka, uvedená v § 2, o 10% za každou jednotlivou takovou osobu, nejvýše však o Kč 2000 ročně.

§ 4.

Válečný poškozenec, jemuž byly uděleny licence (koncese) ku provozování biografu, místo třídní loterie, trafika nebo podnik, jenž nařízením ministra sociální péče bude prohlášen za rovnocenný, má nárok na důchod pouze tenkrát a potud, když a pokud příjem z těchto podniků nepřevyšuje důchodu, jenž by mu podle tohoto zákona příslušel. Totéž platí obdobně o příjmu z výslužných anebo zaopatřovacích požitků, příslušejících válečnému poškozenci od státu, země, kraje, obce nebo veřejného fondu, nabyl-li válečný poškozenec těchto požitků před nebo se vznikem nároků na důchod podle tohoto zákona.

Válečný poškozenec, jenž byl přijat do služeb státu, země, kraje, obce nebo veřejného fondu, nebo nějakého jejich podniku, jakož i do služeb soukromých drah za týchž pracovních podmínek, za jakých jsou přijímáni jiní zřízenci téže kategorie služební, má po dobu, po kterou má požitky z tohoto služebního poměru, nárok jenom, je-li aspoň z 50% neschopen k výdělku; v tomto případě přísluší mu polovice důchodu, jenž by mu jinak podle tohoto zákona příslušel. Při tom platí o příjmu z tohoto služebního poměru obdobně ustanovení § 2. odst. 3., tohoto zákona.

§ 5.

Ve prospěch válečných poškozenců úplně oslepých nebo úplně neschopných výdělku a odkázaných na pomoc třetích osob, může ministerstvo sociální péče v dohodě s ministerstvem financí povoliti v jednotlivých případech výjimky z ustanovení §§ 2 a 4.

II. Požitky.

§ 6.

Požitky jsou:

a) důchod invalidní;
b) důchod vdovský;
c) důchod sirotčí;
d) důchod předkův.

a) Důchod invalidní.

§ 7.

Invalida [§ 1, lit. a) zákona ze dne 8. dubna 1919, č. 199 Sb. z. a n.], jehož výdělečná schopnost byla snížena aspoň o 85%, má nárok na plný důchod invalidní, jenž činí Kč 1800·— ročně.

§ 8.

Při menší ztrátě výdělečné schopnosti vzniká invalidovi nárok na částečný důchod invalidní, odpovídající ztrátě výdělečné schopnosti odstupňované 10%, a to tak, že při snížení výdělečné schopnosti aspoň o 75%, ale méně než 85%, vzniká nárok na 80% plného důchodu invalidního, při snížení výdělečné schopnosti aspoň o 65%, ale méně než 75%, na 70% plného důchodu invalidního a tak dále sestupně vždy o 10% až při snížení výdělečné schopnosti aspoň o 20%, ale méně než 25% vzniká nárok na 20% plného důchodu invalidního. Ztráta výdělečné schopnosti nedosahující 20% nezakládá nároku na důchod invalidní.

§ 9.

Invalidům, kteří jsou tak bezmocni, že potřebují stále péče cizí, může ministerstvo sociální péče v dohodě s ministerstvem financí zvýšiti základní invalidní důchod až o 50%, v případech zvláštního ohledu nutných, zejména při invalidech úplně oslepých, až o 100%.

§ 10.

Invalidovi přísluší příplatek 10% k základnímu důchodu (§§ 7 a 8) za každé nezaopatřené dítě do 16 let, pokud invalida pečuje o jeho výživu. Jde-li o dítě, které pro chorobu duševní nebo tělesnou není schopno se živiti, přísluší tento příplatek i přes 16. rok, nejdéle však do 21 let.

Provdání dcery jest považovati za zaopatření její.

§ 11.

Onemocní-li invalida následkem události, zakládající nárok na důchod invalidní, může vyžadovati, aby mu na státní náklad byly poskytnuty lékařská pomoc a léky; místo toho může býti odevzdán k léčení na státní náklad do léčebného ústavu.

Po dobu ošetřování v léčebném ústavě odpočívá nárok na důchod invalidní, rodině invalidově přísluší však polovice jeho důchodu. Totéž právo vzniká rodině invalidově, je-li invalida umístěn na státní náklad v nějakém ústavě ke školení.

Žije-li invalida ve společné domácnosti s manželkou a dětmi, přísluší nárok ten manželce.

Je-li manželka od muže odloučena nebo není-li již na živu, dlužno přiznati nárok dětem, s nimiž invalida žije ve společné domácnosti.

Je-li invalida odloučen od manželky a dětí, které sdílejí domácnost s matkou, připadá nárok manželce až do výše alimentačního příspěvku manželova.

Manželka od invalidy z vlastní viny odloučená nároku nemá.

Manželce jest na roveň postavena družka za předpokladů § 15 tohoto zákona.

§ 12.

Byl-li invalida v době onemocnění (§ 11) pojištěn pro případ nemoci, a dostalo-li se mu od nemocenské pokladny, jejímž byl členem, dávek podle zákona o pojištění dělníků pro případ nemoci, nebo podle stanov pokladny, může nemocenská pokladna vyžadovati na státu náhradu nákladů takto vzniklých, bylo-li onemocnění hlášeno nemocenské pokladně ve třech letech po vyhlášení tohoto zákona.

b) Důchod vdovský.

§ 13.

Důchod vdovský přísluší vdově po padlém anebo zemřelém manželu, u něhož jsou splněny podmínky § 1, lit. a) zákona ze dne 8. dubna 1919, č. 199 Sb. z. a n., a za těchže podmínek manželce manžela nezvěstného a vdově po invalidovi, nebylo-li zjištěno, že smrt jeho nastala z jiného důvodu, nežli jest naznačen v uvedeném ustanovení zákonném, a byl-li sňatek uzavřen před událostí, zakládající nárok na důchod invalidní.

§ 14.

Nárok na důchod vdovský přísluší však i vdově, která později ve svazek manželský vstoupila:

a) byl-li v té době invalida aspoň z 80% neschopen výdělku,

b) vstoupil-li invalida ve svazek manželský před dokonaným 30. rokem, anebo v pěti letech po zjištění invalidity, a

c) trvalo-li manželství aspoň jeden rok, anebo bylo-li dříve přerušeno náhodnou smrtí manželovou.

Ministr sociální péče se zmocňuje, aby v dohodě s ministrem financí také v jiných případech hodných uznání přiznal vdově nárok na vdovský důchod.

§ 15.

Nárok na vdovský důchod má — není-li tu vdovy — i družka, žila-li s mužem (§ 13) aspoň jeden rok nepřetržitě, nežli nastala událost, zakládající nárok, anebo nežli muž nastoupil službu vojenskou. Z více družek má nárok na důchod jen poslední.

§ 16.

Ministr sociální péče může nařízením odstupňovati důchod vdovský podle výdělečné schopnosti vdoviny podle obdoby §§ 8 a 9 tohoto zákona.

§ 17.

Plný vdovský důchod činí Kč 600 ročně.

Vdově, jež je zcela neschopna k výdělku, nebo překročila 55. rok věku svého, přísluší příplatek Kč 120 ročně.

§ 18.

Nežila-li vdova s manželem v době jeho úmrtí ve společné domácnosti, nesmí důchod vdovský převyšovati částky, kterou manžel byl by povinen přispívati na její výživu.

§ 19.

Provdá-li se vdova nebo družka, požívající důchodu vdovského, pozbývá tohoto důchodu, obdrží však odbytné v trojnásobné výši ročního důchodu.

Vdově čítající 50 let vzniká nárok na odbytné teprve jeden rok po novém sňatku, žije-li v této době ještě s druhým manželem ve společné domácnosti.

c) Důchod sirotčí.

§ 20.

Důchod sirotčí přísluší nezaopatřeným dětem padlého, nedokonavšího 16 let, zemřelého a nezvěstného otce, u něhož jsou splněny podmínky § 1, lit. a), zák. ze dne 8. dubna 1919, č. 199 Sb. z. a n., a dětem zemřelého válečného poškozence, nebylo-li zjištěno, že smrt jeho nastala z jiného důvodu, než jest naznačen v uvedeném ustanovení zákonném, a byly-li děti počaty před událostí, zakládající nárok na důchod.

Jde-li o dítě, které pro chorobu duševní nebo tělesnou není schopno se živiti, může ministr sociální péče v dohodě s ministrem financí povoliti výplatu důchodu i přes 16. rok, nejdéle však do 21 let.

Provdá-li se sirotek, jest to považovati za zaopatření jeho.

§ 21.

Na důchod sirotčí mají za týchž podmínek nárok také děti nemanželské, byly-li počaty před událostí, zakládající nárok.

Týž nárok mají také děti, které byly před zmíněnou událostí adoptovány.

§ 22.

Bylo-li dítě odevzdáno veřejným úřadem nebo se svolením poručenského úřadu do ústavu, v němž se mu dostává zaopatření, jest důchodu sirotčího použíti k úhradě nákladů s vydržováním v ústavu spojených.

§ 23.

Důchod sirotčí činí pro jedno dítě Kč 300 ročně, pro každé další dítě, žijící v téže domácnosti, Kč 252 ročně.

Sirotkům, ztrativším oba rodiče, nebo matkou zcela zanedbaným, zvyšuje se důchod o 50%.

§ 24.

Důchod vdovský a sirotčí dohromady nesmí převýšiti Kč 1800 ročně. Kdyby důchody převyšovaly tuto částku, jest důchod sirotčí stejnoměrně snížiti.

d) Důchod předků.

§ 25.

Není-li vyplácen důchod vdovský či sirotčí, nebo nedosahují-li důchod vdovský a sirotčí Kč 1800 ročně, mají na nevyčerpanou částku s obmezením, uvedeným v odst. 3., nárok rodiče osoby, uvedené v § 20, pokud jsou výdělku neschopni, přispívala-li osoba ta podstatně k jejich výživě, nebo lze-li důvodně za to míti, že by tak učinila, kdyby byla na živu.

Nejsou-li rodiče na živu, přechází nárok jejich na další předky, při čemž bližší předkové mají přednost před vzdálenějšími.

Jednotlivý důchod osob, uvedených v odst. 1. a 2., činí nejvýše Kč 300 ročně.

III. Řízení.

§ 26.

Nárok na důchod jest ohlásiti u okresního úřadu pro péči o válečné poškozence, příslušného podle místa bydliště poškozencova; v okresích, kde takový úřad není ještě zřízen, jest jej ohlásiti u politického úřadu první stolice.

Váleční poškozenci, kteří bydlí mimo oblast Československé republiky, jsou povinni ohlásiti nárok svůj zemskému úřadu pro péči o válečné poškozence v Praze prostřednictvím příslušného zastupitelského úřadu Československé republiky v cizině.

O důchod invalidní nemusí se hlásiti váleční poškozenci, kteří se přihlásili ku prohlídce lékařské, nařízené podle § 3, odst. 2., zák. ze dne 8. dubna 1919, č. 199 Sb. z. a n., nařízeními vlády republiky Československé ze dne 23. dubna 1919, č. 224 Sb. z. a n., a ze dne 29. října 1919, č. 575 Sb. z. a n.

§ 27.

Byl-li nárok ohlášen u nepříslušného úřadu, je tento úřad sice povinen co nejrychleji předložiti jej příslušnému úřadu, ale poškozenec nemá nároku na náhradu, byla-li nesprávným podáním zmeškána promlčecí lhůta uvedená v § 28.

§ 28.

Nárok, jenž je dán již v době vyhlášení zákona, jest přihlásiti do jednoho roku od vyhlášení tohoto zákona.

Vznikla-li událost, nárok zakládající, po vyhlášení tohoto zákona, jest nárok přihlásiti do jednoho roku od vzniku události.

Nebyl-li nárok v těchto lhůtách přihlášen, zaniká.

§ 29.

Po uplynutí tří let od vyhlášení tohoto zákona nemůže válečný poškozenec nově uplatňovati nárok na něm založený, mimo případy §§ 2 a 4, odpadne-li důvod, pro nějž zprvu nároku neměl nebo nároku později pozbyl.

Pro osoby, které v době vyhlášení tohoto zákona prokázatelně beze své viny a proti své vůli meškaly mimo obvod Československé republiky, prodlužuje se lhůta k ohlášení nároku o dobu, která uplynula mezi vyhlášením tohoto zákona a jejich návratem do území Československé republiky, nejdéle však na deset let od vyhlášení zákona.

Zhorší-li se podstatně zdravotní stav válečného poškozence následkem události, zakládající jeho nárok na důchod invalidní, může válečný poškozenec požadovati přiměřené zvýšení svého důchodu, nejdéle však v době deseti let od přiznání prvotního důchodu.

§ 30.

Důchod vyměří, přizná a poukáže Zemský úřad pro péči o válečné poškozence.

Důchody, na něž nárok je dán již v době, kdy zákon nabude účinnosti, příslušejí od tohoto dne; vznikla-li okolnost, nárok zakládající, po tomto dni, příslušejí důchody od prvního dne měsíce následujícího oné okolnosti.

Důchod je splatný v měsíčních lhůtách. Nároku na úrok z prodlení důchodce nemá.

§ 31.

Zemský úřad jest oprávněn, kdykoli znovu prozkoumati podmínky důchodu a může pak zastaviti důchod úplně nebo částečně:

a) odpadly-li nebo změnily-li se podmínky, za nichž důchod byl přiznán a vyměřen;
b) odmítl-li důchodce bezdůvodně odebrati se do nemocnice neb ústavu k léčení nebo školení nařízenému Zemským úřadem, nebo přijmouti zaměstnání, uvedené v § 4 tohoto zákona;
c) odebral-li se důchodce do ciziny beze svolení Zemského úřadu; v takovém případě může Zemský úřad místo dalšího důchodu vyplatiti mu odbytné ve výši trojnásobného ročního důchodu, svolí-li k tomu dočasný nositel zaopatření chudinského. Ministr sociální péče se zmocňuje, aby nařídil přísnější opatření oproti důchodcům, odebravším se do států, jež přísněji nakládají se svými důchodci, kteří se přestěhují do území Československé republiky;
d) byl-li důchod zkapitalisován;
e) byl-li důchodce trestním rozsudkem zbaven volebního práva do obcí. Ministr sociální péče může v dohodě s ministrem financí poskytnouti nevinné rodině důchodcově k její žádosti polovici jeho důchodu.

Důchodcové jsou povinni každou změnu ve svých poměrech, jež se dotýká podmínek, za nichž důchod byl přiznán a vyměřen, oznámiti ihned Zemskému úřadu, a ručí za škodu vzniklou opomenutím této povinnosti.

§ 32.

Ministerstvo sociální péče může k návrhu Zemského úřadu povoliti částečnou neb úplnou kapitalisaci důchodu, svolí-li k tomu dočasný nositel chudinského zaopatření a — jde-li o nezletilce — příslušný soud poručenský.

Kapitál je stanoviti podle zásad pojistněmatematických; povolená částka nesmí býti vyšší, nežli desetinásobný roční důchod.

Bližší ustanovení o způsobu, jak při kapitalisování důchodů jest postupovati, vydá ministr sociální péče nařízením.

§ 33.

Zemský úřad vydá osobě, jež se o důchod uchází, písemný výměr, zda-li jí důchod přiznává, čili nic. V kladném případě jest ve výměru udati výši přiznaného důchodu.

Rovněž o opatřeních podle § 31 tohoto zákona jest vydati výměr.

Rozhodnutí Zemského úřadu budiž ve výměru odůvodněno.

§ 34.

Výměr jest doručiti doporučeně osobě, jíž se týká, pokud se týče zákonnému zástupci jejímu. Válečným poškozencům, bydlícím v cizině, doručí se výměr prostřednictvím příslušného zastupitelského úřadu Československé republiky v cizině.

§ 35.

Do výměru jest možno stěžovati si k ministerstvu sociální péče; stížnost jest podati ve lhůtě 60 dnů ode dne, kdy výměr byl doručen, u okresního úřadu pro péči o válečné poškozence neb u politického úřadu první stolice, nevstoupil-li v okrese ještě v činnost okresní úřad pro péči o válečné poškozence, případně u příslušného zastupitelského úřadu Československé republiky v cizině.

Stížnost není dovolena do výměru o důchodu invalidním, pokud se týká procenta výdělečné nezpůsobilosti, stanoveného podle nálezu prohlídkové komise okresní nebo zemské (3, odst. 2., zákona z 8. dubna 1919, č. 199 Sb. z. a n., § 6 nařízení vlády republiky Československé ze dne 23. dubna 1919, č. 224 Sb. z. a n., a § 3 nařízení vlády republiky Československé ze dne 29. října 1919, č. 575 Sb. z. a n.).

§ 36.

Důchody, přiznané podle tohoto zákona, mohou býti zabaveny pouze:

a) pro zálohy a zápůjčky, poskytnuté na ně důchodci státem, zemí, okresem, obcí, veřejným fondem neb institucí, kterou ministr sociální péče pověří poskytováním záloh anebo zápůjček;

b) až do polovice pro nároky na zákonnou výživu.

§ 37.

V případech § 36 může býti důchod také zcela, pokud se týče do polovice postoupen. Jinak nemá právního účinku ani postup, ani jakékoli právní jednání, omezující právo důchodcovo na důchod.

§ 38.

Požívání důchodů, přiznaných podle tohoto zákona, nemá následků, spojených s opatřením chudinským.

§ 39.

Podání, protokoly, výměry, kvitance a doklady, jichž je třeba k uplatňování nároků podle tohoto zákona a ku provádění jeho, jsou osvobozeny od kolků a poplatků. Osvobození dokladů je však toliko podmínečné, pokud slouží výhradně jen tomuto zákonnému účelu.

IV. Ustanovení přechodná a závěrečná.

§ 40.

Ode dne, kdy důchodci přiznán jest důchod podle tohoto zákona, nepřísluší mu nižádný jiný důchod, vzniknuvší podle dosavadních ustanovení na základě událostí ve smyslu § 1 zákona ze dne 8. dubna 1919, č. 199 Sb. z. a n., a nepřísluší jemu ani příslušníkům jeho nárok na státní vyživovací příspěvky podle zákona ze dne 23. září 1919, č. 530 Sb. z. a n., či příplatky podle zákona ze dne 28. března 1918, č. 119 ř. z., anebo podle uherského zák. článku XV. z roku 1915.

Vyživovací příspěvky a příplatky, dlužno vyplácetí důchodci a jeho příslušníkům za dobu od počátku působnosti tohoto zákona (§ 45) až do přiznání důchodu, jest je však zúčtovati na přiznaný důchod. Tím se mění ustanovení § 4 zákona o státním příspěvku vyživovacím ze dne 23. září 1919, č. 530 Sb. z. a n., § 2 zákona ze dne 28. března 1918, č. 119 ř. z., a § 7 uherského zák. článku XV. z roku 1915.

§ 41.

Válečným poškozencům [§ 1, lit. a) zákona ze dne 8. dubna 1919, č. 199 Sb. z. a n.], majícím zaopatřovací požitky vojenské podle dosavadních ustanovení, zastaví se požitky, nepřihlásí-li se nejpozději do tří měsíců od vyhlášení tohoto zákona k lékařské prohlídce, stanovené nařízením vlády republiky Československé ze dne 23. dubna 1919, č. 224 Sb. z. a n., pokud se týče ze dne 29. října 1919, č. 575 Sb. z. a n.

§ 42.

K základním důchodům, vyměřeným podle tohoto zákona v §§ 7, 8, 17, odst. 1., 23. a 25., jest vypláceti až do 31. prosince 1920 přirážku ve výš. 50%.

Ministr sociální péče se zmocňuje, aby tuto přirážku dříve snížil, nebo zastavil, změní-li se poměry drahotní.

§ 43.

Obce jsou povinny spolupůsobiti při provádění tohoto zákona.

Všechny osoby fysické i právnické jsou povinny poskytnouti úřadům a jejich zřízencům vyžádané zprávy, jichž je třeba ku provedení tohoto zákona.

Kdo této povinnosti nevyhoví, bude potrestán politickým úřadem na penězích až do 3000 Kč nebo vězením až do 6 neděl.

Není dovoleno užíti zjištění hospodářských a rodinných poměrův osob, uplatňujících nárok na důchod, k účelům jiným než podle tohoto zákona.

§ 44.

Zákon tento nevztahuje se na vojenské gážisty, poddůstojníky z povolání a jejich příslušníky a pozůstalé.

§ 45.

Zákon tento nabude účinnosti dnem 1. května 1920.

§ 46.

Ministru sociální péče se ukládá, aby jej v dohodě s ministrem financí a vnitra provedl.

T. G. Masaryk v. r.
Tusar v. r.
Dr. Winter v. r.

Čís. 143.

Zákon ze dne 25. února 1920

o účasti zaměstnanců při hornictví na správě dolův a jejich podílu na čistém zisku.

§ 1.

Zaměstnancům v hornictví mimo vysoké pece (§ 131 ob. hor. zák.), na něž se vztahuje zákon o závodních a revírních radách při hornictví, přísluší právo zúčastniti se při správě podniku a míti podíl na čistém zisku.

Spolusprávа podniků hornických zavádí se pro podniky, pokud zaměstnávají trvale více než 100 osob.

§ 2.

Zaměstnanci zúčastní se správy podniků svými zástupci v podnikové radě, která zřídí se u každého podniku (§ 1, odst. 2.), ať jest jeho právní forma jakákoliv.

Zástupci zaměstnanců v podnikové radě u podnikův utvořených jako společnosti akciové, komanditní na akcie, společnosti s r. o., u nichž zřízena jest správní neb dozorčí rada, budtež zváni do schůzí těchto orgánů správních, jedná-li se o věcech důlních, s hlasem poradním. Totéž platí pro schůze těžařských ředitelských rad.

Na tyto zástupce se vztahuje ustanovení §u 11.

§ 3.

1. Podniková rada stanoví číselně podíl zaměstnanců na zisku podle § 12 tohoto zákona.

2. Podnikatel jest povinen předkládati podnikové radě

a) čtvrtletně zprávy o obchodním provozu podniku,
b) výroční zprávu za předešlý obchodní rok,
c) účet rozvážný, účet zisku a ztráty,
d) návrh na rozdělení čistého zisku.

§ 4.

Podniková rada čítá 7 členů, z nichž připadají dva dělnictvu a jeden zřízencům. Ostatní členy jmenuje podnikatel.

Na každého člena připadá 1 náhradník.

§ 5.

Zástupce zaměstnanců v podnikové radě a náhradníky (§ 4) volí ze sebe všechny závodní rady jednoho podniku přímou a tajnou volbou. Volba dělnických a zřízeneckých zástupců koná se odděleně.

§ 6.

Volitelni do podnikové rady jsou pouze zaměstnanci téhož podniku, pokud byli zaměstnáni aspoň dvě léta na závodech podniku a 4 roky při hornictví v dotčeném revíru, dokončili 30. rok věku svého a nejsou vyloučeni z volebního práva do obcí, nebo z volebního práva do podnikové rady pro porušení povinné mlčenlivosti (§ 11).

Při cizozemcích rozhoduje zásada reciprocity.

Jest volno volbu do podnikové rady odmítnouti.

Náhradník zastupuje voleného člena (§ 4), zašlo-li jej něco.

§ 7.

Podniková rada volí ze sebe předsedu. Místopředsedu volí zástupci zaměstnanců sami.

Schůze konají se pravidelně čtvrtletně a svolává je předseda.

§ 8.

Podniková rada jest schopna se usnášeti, byli-li všichni členové řádně pozváni a jsou-li aspoň čtyři přítomni.

Usnáší se prostou většinou, při čemž předseda hlasuje s sebou.

Při rovnosti hlasů rozhoduje hlas předsedy.

§ 9.

O každé schůzi podnikové rady učiní se zápis, který podepíší všichni přítomní. Prvopis tohoto zápisu odevzdá se majiteli podniku.

§ 10.

Funkční doba členů podnikové rady, volených podle § 5, trvá 2 léta. Počíná se začátkem správního období dotčeného podniku a končí se:

1. vzdáním se,
2. úmrtím,
3. vystoupením ze zaměstnání u podniku,
4. ztrátou volitelnosti (§ 6),
5. vyloučením podle § 11.

§ 11.

Členství v podnikové radě jest funkcí čestnou. Všichni členové podnikové rady jsou povinni zachovávati úplnou mlčenlivost stran sdělení o poměrech závodu, která byla označena za důvěrná. Kdo poruší tuto povinnost, ručí za to soukromoprávně, mimo to bude vyloučen z podnikové rady a ztratí volitelnost do ní pro příští dvě funkční období.

Členům podnikové rady přísluší jenom náhrada hotových výloh a nevyhnutelně ušlého výdělku.

Výši těchto výloh určí podniková rada a hradí je podnikatel.

§ 12.

Každý hornický podnik na vyhrazené nerosty (§ 3 ob. hor. zák.) jest povinen vésti řádně knihy (čl. 8. obch. zák.) a každoročně sestaviti

řádnou bilanci, jakož i účet zisku a ztráty (IV. tit. obch. zák.).

Podíl na zisku náležející zaměstnancům (§ 3) vyměřuje se deseti procenty čistého výtěžku, který se má rozděliti majitelům podniku.

Podíl tento věnuje se na všeobecně užitečné účely zaměstnanců (§ 13).

Při smíšených podnicích, t. j. zahrnujících vedle hornictví (§§ 3 a 131 obec. hor. zák.) ještě jiná odvětví výrobní, stanoví se podíl na zisku pro dělníky a zřízence pouze podle bilančně prokázaného výtěžku z hornictví.

U podniků hornických, pro něž nejsou zřízeny podnikové rady, jest majitel povinen věnovati z čistého zisku částku podle předcházejících ustanovení na všeobecně užitečné účely zaměstnanců podle dohody se závodní radou.

§ 13.

Stanovený podíl zaměstnanců na čistém zisku přikáže se do 14 dnů po usnesení revírní radě nebo revírním radám revírů, v nichž jsou závody hornické dotčeného podniku, podle poměru jejich výtěžku na celkovém výsledku hospodářském (§ 19 zákona o závodních a revírních radách).

§ 14.

Ministr veřejných prací vydá v dohodě s ministry sociální péče, financí, vnitra, obchodu, průmyslu a živností i spravedlnosti prováděcí nařízení k tomuto zákonu.

§ 15.

Zákon tento nabývá účinnosti v jednotlivých hornických okrscích uvedených v § 16 zákona o závodních a revírních radách a na Slovensku dnem, který stanoví ministr veřejných prací nařízením v dohodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.
Tusar v. r.
Hampl v. r.

Čís. 144.

Zákon ze dne 25. února 1920

o závodních a revírních radách při hornictví.

Článek I.

Ustanovení zákona ze dne 14. srpna 1896, č. 156 ř. z., o II. skupině báňských společenstev se zrušují a nahrazují se těmito pravidly:

§ 1.

Pro každý samostatný hornický závod mimo vysoké pece (§ 131 všeob. hor. zák.), který zaměstnává aspoň 20 dělníků a trvá aspoň půl roku, ustaví se závodní rada.

§ 2.

Úkoly závodní rady jsou:

1. Spolupůsobiti při dozoru na udržování a provádění hornicko-policejních ustanovení zákonných neb úředních nařízení o ochraně dělnictva, hygieně provozu a na provádění pracovního řádu, jakož i účastniti se dotčených komisionelních řízení.

2. Podávati návrhy na zlepšení provozu.

3. Dohlédati na provádění a dodržování mzdových a platových smluv (§ 19, odst. 4.).

4. Spolupůsobiti při udržování kázně.

5. Sprostředkovati při stížnostech.

6. Spolupůsobiti při propouštění dělníků.

7. Spravovati nebo spolu spravovati dobročinná zařízení pro zaměstnance.

8. Nahlížeti do roční bilance, resp. účetní uzávěrky podniku.

§ 3.

Závodní rada nesmí zasahovati do administrace a provozu závodu samostatnými nařízeními.

§ 4.

Závodní rada má na závodech s 20 až 100 zaměstnanými 3 členy, za každých dalších 150 zaměstnaných až 1000 připadá další člen, při 1250 zaměstnaných má závodní rada 11, při 1500 — 12, při 2000 — 13, při 2500 — 14, při 3000 — 15, při 3500 — 16, při 4000 — 17 členů. Za každého člena zvolí se jeden náhradník. Zlomky nad polovinu rozpětí pro rozšíření závodní rady o 1 člena se čítají za plné číslo. Zřízenci závodů vysílají do 5tičlenné závodní rady jednoho zástupce a pak dále po zástupci na každých dalších plných 5 členů. Závodní rada volí ze sebe většinou hlasů předsedu a jeho zástupce.

§ 5.

Členové závodní rady a jejich zástupci volí se přímou, tajnou volbou, a to na závodech s více než 100 zaměstnanců podle zásady poměrného zastoupení. Kde náleží zřízencům zastoupení v závodní radě podle § 4, děje se volba odděleně.

§ 6.

Aktivní volební právo mají všechny osoby, zaměstnané na závodě, bez rozdílu pohlaví, pokud v době vypsání volby byly zaměstnány 3 měsíce na závodě, dosáhly zúplna 18. roku a mají práva občanská.

Volitelní do závodní rady jsou, kdo byli zaměstnáni aspoň 6 měsíců na závodě a 3 roky při hornictví v revíru, dokončili 24. rok svého věku a nejsou vyloučeni z volebního práva do obcí. Při cizozemcích rozhoduje zásada reciprocity.

Odmítnouti volbu smí:

1. kdo dosáhl 60. roku,

2. byl v předešlém období členem závodní rady,

3. nemá tělesné schopnosti, aby vykonával tento úřad.

§ 7.

Příslušný revírní báňský úřad jmenuje k návrhu hornických organisací 3- až 5tičlennou volební komisi, která vypíše volbu závodní rady aspoň týden napřed vyhláškami v podniku a řídí volbu.

§ 8.

Volební komise učiní zápis o postupu volby; zvolení členové buďte do 8 dnův oznámeni podnikateli nebo závodní správě, revírnímu báňskému úřadu, odborovým organisacím dělníkův a úředníkův a revírní radě (§ 16).

§ 9.

Do způsobu voleb a jejich výsledků možno si stěžovati během 3 dnů revírnímu báňskému úřadu, jenž rozhodne nejdéle v 8 dnech konečně o stížnosti.

§ 10.

Závodní rada se volí na dobu dvou let, žádají-li však dvě třetiny k volbě oprávněných písemně za její odstoupení, budiž revírním báňským úřadem ve 14 dnech od podání návrhu rozpuštěna a nová volba budiž současně vypsána. Jinak se končí funkce člena závodní rady:

a) vystoupením ze zaměstnání na závodě;

b) ztrátou volitelnosti (§ 6).

§ 11.

Členství v závodní radě je funkcí čestnou. Členům přísluší pouze náhrada za nevyhnutelně ušlý výdělek. Držitel závodu nebo jeho zmocněnec nesmí dělníky a zřízence omezovati ani poškozovati při vykonávání volebního práva a v činnosti jejich jako členy závodní a revírní rady. Členové závodní a revírní rady mohou za svého úřadování býti propuštěni ze služby jen za souhlasu rozhodčího soudu; avšak tohoto souhlasu není třeba v těchto případech: Jestliže člen závodní nebo revírní rady byl pravoplatně odsouzen pro zločin, přečin nebo přestupek ze ziskuchtivosti nebo proti veřejné mravopočestnosti, dále jestli zle nakládal se svým zaměstnavatelem, jeho zástupcem anebo členem jeho rodiny, nebo se svým spoluzaměstnancem, zejména ohrožoval-li svobodu jeho přesvědčení, konečně urazil-li hrubě osoby posléz uvedené.

§ 12.

Závodní rada řídí se stanovami, na kterých se usnese revírní rada podle vzoru, vydaného ministerstvem veřejných prací.

§ 13.

Usnesení závodní rady děje se většinou hlasův a při rovnosti rozhoduje předseda. Závodní správa vykonává tato usnesení. Při sporech platí ustanovení § 19, odst. 1., bod 2.

§ 14.

Do závodní rady vysílá správa závodu jednoho technického a jednoho obchodního úředníka jako poradce. Kde nemají zřízenci voleného zástupce, vysílají ze sebe aspoň jednoho z těchto poradců. Při společných poradách závodní rady a závodní správy předsedá závodní správce.

Závodní rada má právo, pozvati k poradám zástupce odborových organisací a znalce.

§ 15.

O všech jednáních učiní se v zasedání zápis, podepsaný zapisovatelem a předsedou. Opis zápisu dodá se závodní správě.

Závodní správa dá závodní radě k disposici vhodnou kancelářskou místnost.

§ 16.

Závodní rady uzavřeného hornického okrsku zvolí si revírní radu, a to pro okres revírních horních úřadů:

1. V Praze-Slaném se sídlem v Praze, 2. Plzni se sídlem v Plzni, 3. Kutné Hoře se sídlem v Trutnově, 4. Mostě-Teplicích, Chomutově se sídlem v Mostě, 5. Karlových Varech se sídlem v Karlových Varech, 6. Českých Budějovicích se sídlem v Českých Budějovicích, 7. Mor. Ostravě se sídlem v Mor. Ostravě, 8. Brně se sídlem v Brně. Revírní rada má do 10.000 zaměstnanců 10 členů, do 15.000 zaměstnanců 15 členů, do 20.000 zaměstnanců 20 členů, do 30.000 — 25 členů, do 40.000 — 30 členů, do 50.000 — 35 členů. Z tohoto počtu náleží jedna pětina zřízencům.

Okrsky a sídla revírních rad na Slovensku ustanoví ministr veřejných prací nařízením.

§ 17.

Revírní rada volí se na dobu dvou let podle zásad poměrného zastoupení. První volba vykoná se písemným hlasováním všech závodních rad revíru. Vykonati volbu náleží revírnímu báňskému úřadu jako u závodních rad (§ 7). O tom, jak vykonati další volbu revírní rady (písemně nebo v plenární schůzi všech závodních rad), rozhodne revírní rada sama. Revírní rada zvolí ze sebe předsedu a jeho zástupce.

§ 18.

Pasivní právo volební do revírních rad je stejné jako do závodních rad, avšak čtvrtina členů může náležeti nevoličům, a to zástupcům odborových organisací dělnických a zřízeneckých.

§ 19.

Úkolem revírní rady jest:

1. dávati směrnice pro celý okres při provádění § 2;

2. rozhodovati spory mezi závodní správou a závodní radou (§ 13);

3. spolupůsobiti při vydání jednotného pracovního řádu pro celý revír; vydávati nebo měniti služební nebo pracovní řády je dovoleno jenom po souhlase revírní rady;

4. spolupůsobiti při uzavírání kolektivních mzdových a pracovních smluv, projednaných odborovými organisacemi, a bdíti nad jejich dodržováním;

5. spolupůsobiti při sprostředkování práce;

6. spolupůsobiti při určení cen a rozdělování uhlí;

7. rozhodovati o použití podílu na čistém zisku, přikázaného revírní radě na všeobecně užitečné účely zaměstnanců (§ 12 zákona o účasti zaměstnanců při hornictví na správě dolův a jejich podílu na čistém zisku).

8. Aspoň jednou ročně podati zprávu o svém působení a finančním výsledku svého hospodaření.

Při revírní radě zřídí se jako zvláštní odbor rada zřízenců, jež má při počtu do 15.000 zaměstnanců 3 členy, při větším počtu 6 členů.

Tato rada vysílá do revírní rady členy, příslušející zřízencům podle § 16, a má tyto úkoly:

1. sprostředkovati při stížnostech zřízenců;

2. spolupůsobiti při propouštění zřízenců;

3. spravovati nebo spolusprávovati dobročinná zařízení pro zřízence;

4. spolupůsobiti při uzavírání kolektivních smluv zřízeneckých a bdíti nad jejich dodržováním.

§ 20.

K úhradě výloh revírních a závodních rad a jiných zařízení, založených jimi, ustanoví revírní rady přirážky při hornickém provozu, jejichž výši stvrdí příslušné báňské hejtmanství.

Přirážky vybírají se srážkou ze mzdy nebo platu. Držitel dolu ručí za správné odvedení vybraných přirážek.

§ 21.

Revírní rada řídí se stanovami, na kterých se usnese podle vzoru, vydaného ministerstvem veřejných prací.

§ 22.

Revírní rady budtež slyšeny jako poradní sbor při všech návrzích zákonů, týkajících se hornictví.

§ 23.

Movité a nemovité jmění a jiné právní požadavky, náležející zrušeným II. skupinám báňských společenstev, přecházejí po provedené likvidaci ve vlastnictví revírních rad.

§ 24.

Závodní rada se zruší:

1. klesne-li počet zaměstnanců závodu trvale pod 20;

2. přestane-li se závod provozovati.

§ 25.

Zruší-li se závodní rada zastavením závodu, přechází její jmění na revírní radu. Sloučí-li se závod s jiným v jeden celek, sloučí se jmění obou závodních rad.

§ 26.

Dozor na závodní a revírní rady mají revírní báňské úřady; závodní rada sdílí příslušenství svého závodu, kdežto revírní rada podléhá revírnímu báňskému úřadu, v jehož okresu má své sídlo. Revírní báňský úřad má právo zúčastniti se veškerého jednání svým zástupcem, vésti dozor na provádění zákonných ustanovení a na správné nakládání se jměním závodních a revírních rad. Usnesení, příčící se zákonu, musí revírní báňský úřad zastaviti. Proti rozhodnutí revírních úřadů je možný rekurs k hornímu hejtmanství.

Článek II.

Ministr veřejných prací v dorozumění s ministrem sociální péče, vnitra a obchodu vydá prováděcí nařízení k tomuto zákonu.

Článek III.

Zákon tento nabývá účinnosti v jednotlivých hornických okrscích, uvedených v § 16, a pro Slovensko dnem, který ustanoví nařízením ministr veřejných prací v dohodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Hampl v. r.

Čís. 145.

Zákon ze dne 25. února 1920,

jímž se ustanovují hornické rozhodčí soudy.

Článek I.

Ustanovení zákona ze dne 14. srpna 1896, č. 156 ř. z., o hornických společenstvech ve věcech rozhodčích soudů (§§ 29 až 31), se nahrazují těmito pravidly:

§ 1.

V sídlech revírních rad a to: v Praze, Plzni, Trutnově, Mostě, Karlových Varech, Českých Budějovicích, Mor. Ostravě a Brně zřizují se hornické rozhodčí soudy.

Výlohy za potřebné místnosti a kancelářské potřeby těchto soudů hradí stejným dílem revírní rady a majitelé dolů dotčeného okresu.

§ 2.

Do působnosti hornických rozhodčích soudů náleží rozhodovati s konečnou platností o odvolání z výroků:

a) závodních rad ve mzdových a platových věcech, v disciplinárních stížnostních věcech, o propuštění (§ 2 zák. o závodních radách);
b) revírních rad ve sporech mezi závodní správou a závodní radou (§ 19 cit. zák.).

§ 3.

Hornický rozhodčí soud je složen ze 3 zástupců podnikatelů, 3 zástupců zřízenců, 3 zástupců dělníkův a předsedy. Jako stálý odborný poradce působí zástupce revírního báňského úřadu. Jednotlivé případy rozhodují paritní senáty, složené po třech přísedících z každého zúčastněného odboru. Sestavití senát náleží předsedovi.

Přísedící navrhují příslušné organisace a potvrzuje ministr veřejných prací, který jmenuje zástupce revírního báňského úřadu. Předsedu volí přísedící. Předsedou může býti jen soudce z obvodu, pro který jest rozhodčí soud zřízen.

Nebyla-li jeho volba jednomyslná, ustanoví se ministerstvem veřejných prací po dohodě s ministrem spravedlnosti, jemuž náleží v každém případě potvrditi volbu.

§ 4.

Pro členy rozhodčího soudu stanoví se potřebný počet náhradníků podle § 3; za člena zaneprázdněného, neb odpadlého z jiného důvodu, nastupuje náhradník z jeho skupiny.

§ 5.

Veškeří členové rozhodčího soudu mimo státní úředníky slíbí do rukou předsedy, že budou vykonávati svůj úřad podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a že zachovají úřední tajemství.

§ 6.

Odvolání podá se u rozhodčího soudu písemně a to nejdéle do 14 dnů od doručení rozhodnutí, vzatého v odpor.

§ 7.

Jako členové rozhodčího soudu nesmějí působiti osoby, proti nimž jsou důvody vylučující nebo zamítací podle ustanovení zákona o soudní příslušnosti. O námitkách proti členům rozhoduje soud za nepřítomnosti toho, jehož se námitka týče.

§ 8.

Líčení před rozhodčím soudem jest veřejné. Rozhodování děje se naprostou většinou hlasů všech členů soudu, kteří se celého líčení zúčastnili. Předseda hlasuje na konec. Zástupce revírního báňského úřadu nesmí býti při hlasování.

§ 9.

Strany mohou se před rozhodčím soudem dáti zastupovati soudruhy z povolání, neb odbornými sdruženími, jednateli, nebo zřízenci jejich. Advokáti z povolání nesmí stran zastupovati.

§ 10.

Rozhodnutí vyhlásí předseda hned po tajné poradě veřejně. Rozhodnutí budiž písemně vyhotoveno, podepsáno předsedou a dodáno stranám nejdéle do 8 dnů. Soud může také vyříknouti, má-li býti rozhodnutí veřejně vyhlášeno na závodě nebo v novinách.

§ 11.

Jednání před rozhodčím soudem je prosto kolkův a poplatkův.

§ 12.

Úřad člena rozhodčího soudu je čestný. Přísedící má právo pouze na náhradu skutečných výloh. Útraty přísedícím zaměstnancům hradí revírní rada, zaměstnavatelům jejich organisace a státním úředníkům stát, pokud o těchto výlohách soud jinak nerozhodl.

Svévolné vedení sporů trestá se pořádkovými peněžitými pokutami, které připadají revírní radě ve prospěch dobročinných zařízení, a k návrhu strany také přisouzením útrat sporu. Předseda má právo ukládati pořádkové tresty.

§ 13.

Jednání před hornickým rozhodčím soudem řídí se v podstatě v disciplinárních stížnostních věcech pravidly trestního soudního řádu, jinak pravidly civilního řádu soudního.

§ 14.

Narovnání a rozsudky rozhodčího soudu hornického vykonávají se buď soudní exekucí, nebo podle potřeby správními úřady.

Článek II.

Zákon tento nabývá účinnosti v jednotlivých okresech, uvedených v § 1, a na Slovensku dnem, který určí nařízením ministr veřejných prací v dohodě se zúčastněnými ministry.

Článek III.

Provésti zákon ukládá se ministru veřejných prací v dohodě s ministry spravedlnosti, obchodu a sociální péče.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Hampl v. r.

Čís. 145.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 9. března 1920,

jímž se mění dosavadní předpisy o uvolnění zadržených výplat ze smluv pojišťovacích.

Na základě zmocňovacího zákona ze dne 25. února 1919, č. 84 Sb. z. a n., nařizuje se toto:

§ 1.

Pojištěné kapitály, jež se staly splatnými, mohou býti vypláceny v těchto mezích:

a) kapitál do 3000 Kč zcela;

b) kapitál vyšší než 3000 Kč, avšak nepřesahující 50.000 Kč, částí 85% kapitálu, jenž se stal splatným, nejméně však penízem 3000 Kč;

c) kapitál přes 50.000 Kč částí 70% kapitálu, jenž se stal splatným, nejméně však penízem 42.500 Kč.

§ 2.

Roční pojištěné důchody nejvýše 2000 Kč mohou býti vypláceny zcela, vyšší důchody nepřesahující 20.000 Kč v části 85%, nejméně však penízem 2000 Kč. Důchody přes 20.000 Kč mohou býti vypláceny pouze z polovice, nejméně však penízem 17.000 Kč.

§ 3.

Výkupní hodnoty neb nejvýše možné požadované zápůjčky na pojistku mohou býti vypláceny:

a) obnosy do 1000 Kč zcela;

b) obnosy vyšší než 1000 Kč, avšak nepřesahující 40.000 Kč, v části 85%, nejméně však penízem 1000 Kč;

c) obnosy přes 40.000 Kč z polovice, nejméně však penízem 34.000 Kč.

§ 4.

Výplaty dle předcházejících ustanovení mohou býti konány jen tehdy, byly-li příslušné pojistky řádně přihlášeny k soupisu dle nařízení vlády ze dne 10. dubna 1919, č. 184 Sb. z. a n.

§ 5.

Ministr financí se zmocňuje, aby v uvážení hodných případech povolil výplatu ve vyšší míře, než jest uvedeno v §§ 2 a 3 tohoto nařízení.

§ 6.

Při výplatách dle §§ 1 až 3 tohoto nařízení dlužno posuzovati každou pojistku pro sebe zvlášť.

§ 7.

Tímto se mění § 10 nařízení vlády ze dne 10. dubna 1919, č. 184 Sb. z. a n., doplněný nařízením vlády ze dne 8. srpna 1919, č. 485 Sb. z. a n.

§ 8.

Části splatných pojištěných kapitálů z výplaty vyloučených (§ 1) může býti, byly-li příslušné pojistky řádně k soupisu přihlášeny, použito k upsání státní premiové půjčky, povolené zákonem ze dne 6. února 1920, č. 85 Sb. z. a n.

Pojišťovna upíše na příkaz příjemce z pojistky oprávněného příslušný peníz a uloží stvrzenku o úpisu, případně vydané tituly do úschovy některého hlavního upisovacího místa na tak dlouho, až budou uvolněny zvláštním nařízením vlády.

Dospělé kupony mohou však býti stranám přímo vydávány.

§ 9.

Dlužní úpisy státní půjčky Československé republiky vypsané dnem 1. září 1919 (4%ní státní pokladniční poukázky), které jsou vázány dle nařízení vlády ze dne 17. října 1919, č. 548 Sb. z. a n., mohou býti vydány z vázané úschovy, pokud převyšují částky, jež dle § 1 zůstávají na dále vázány.

Rovněž mohou býti tyto dlužní úpisy vydány, složí-li příjemce peníz ve výši částky dle § 1 neuvolněné hotově v korunách československých u vyplácející pojišťovny, která ponechá tento obnos u sebe až do uvolnění zvláštním vlád-

ním nařízením jako zadržený splatný pojištěný kapitál, anebo upiše-li příjemce v téže výši státní premiovou půjčku způsobem vyznačeným v § 8.

§ 10.

Při posuzování číselných mezí výplat uvedených v tomto nařízení jest rozhodnou číselná výše v pojistce vyznačená; k valutním rozdílům korun československých a korun ve měnách států na území bývalé Rakousko-uherské monarchie se při tom nepřihlíží.

§ 11.

Nařízení toto nabývá účinnosti dnem vyhlášení a vztahuje se i na výplaty z pojišťovacích smluv splatné před tímto dnem.

§ 12.

Ministru financí se ukládá, aby toto nařízení provedl.

Tusar v. r.

Sonntág v. r.	Prášek v. r.
Dr. Beneš v. r.	Dr. Winter v. r.
Dr. Veselý v. r.	Dr. Heidler v. r.
Kloáč v. r.	Hampl v. r.
Habrman v. r.	Houdek v. r.
Staněk v. r.	Dr. Franke v. r.

Čís. 147.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 9. března 1920,

kterým se vydává organisační statut vysoké školy zemědělské v Brně.

Dle zákona ze dne 24. července 1919, č. 460 Sb. z. a n., se nařizuje:

§ 1.

Vysoká škola zemědělská vzdělává a vychovává své posluchače tak, aby charakterem a vědomostmi byli s to, samostatně vědecky badati a tvořiti, jakož i samostatně vésti zemědělské a lesnické práce v podnicích i úřadech.

§ 2.

Vysoká škola zemědělská se dělí na dva odbory; hospodářský a lesnický se čtyřletou dobou trvání studia.

§ 3.

Vyučovací a úřední řeč jest česká.

§ 4.

Zřízení vysoké školy spočívá na základě svobody učení a samosprávy sboru profesorského.

§ 5.

O jednotlivých kategoriích sil učitelských a jich ustanovování platí stejné předpisy, jako pro ostatní vysoké školy technického směru.

§ 6.

Vysokou školu spravuje plenární sbor profesorský s rektorem v čele; každý z obou odborů jest spravován sborem odborovým a děkanem.

§ 7.

Každý skutečný profesor jest členem toho odboru, pro který jsou jeho přednášky a cvičení osnovou předepsány. Totéž platí i o docentech. V případě pochybnosti rozhodne o příslušnosti profesorů neb docentů k odboru plenární sbor.

§ 8.

Odborový sbor má tyto členy:
A. rektora nebo jeho zástupce,
B. skutečné profesory dle § u 7,
C. zástupce soukromých a zástupce honorovaných docentů odboru, zvolených těmito docenty na jeden studijní rok a to tak, že na každých deset soukromých nebo honorovaných docentů připadne jeden zástupce. Po jednom zástupci mají také, dokud nedosáhne jejich počet deset.

§ 9.

V čele odboru je děkan, a v jeho zastoupení proděkan. Je zodpovědným zástupcem odboru a odborového sboru na venek i vůči úřadům. Řídí odborový sbor a provádí jeho usnesení pomocí rektorské kanceláře. Děkana volí odborový sbor v předposledním měsíci školního roku na příští rok ze skutečných profesorů.

§ 10.

Odborový sbor je příslušným vyřizovati všechny záležitosti učitelského sboru, posluchačů a ústavů svého odboru; běžné záležitosti vyřizuje děkan bezprostředně. Návrhy odboru podává děkan ministerstvu školství a národní osvěty prostřednictvím rektora.

§ 11.

Návrhy na obsazení profesur a jiných míst učitelských a na připuštění soukromých docentů projednává ten odbor, k němuž příslušná disciplina náleží.

§ 12.

Schůze odborových sborů konají se měsíčně vyjma hlavní prázdniny. Svolává a řídí je děkan.

O jednání ve schůzích jsou členové povinni šetřiti úředního tajemství. Všichni členové odborového sboru jsou úředně povinni zúčastniti se těchto schůzí od počátku až do konce, jinak musí se věcnými důvody omluviti. O všech schůzích vede se řádný protokol, který po schválení podepíší všichni přítomní.

Tyto protokoly se ukládají v rektorské kanceláři. Každý profesor má právo v něj nahlédnouti a ministerstvo školství a národní osvěty může si vyžádati jeho opis.

Děkan má právo svolávati mimořádné schůze odborového sboru, kdykoli to uzná za potřebné a jest povinen schůzi svolati, žádají-li o to nejméně tři členové odborového sboru.

§ 13.

Plenární sbor vysoké školy tvoří oba sbory odborové. Svolává a řídí jej rektor a v zastoupení rektora prorektor. Rektor také zastupuje vysokou školu na venek a provádí usnesení sboru.

§ 14.

Rektora volí plenární sbor ze řádných profesorů vysoké školy v předposledním měsíci studijního roku na rok příští.

§ 15.

Plenární sbor jest příslušným pro záležitosti vysoké školy jako celku, jakož i pro ty, jež se týkají obou odborů společně a nemohou býti projednávány jedním sborem odborovým, jmenovitě také pro návrhy na obsazení profesur a docentur oběma odborům společných. Zvláště pak spadá do pravomoci profesorského sboru: Podávati ministerstvu školství a národní osvěty návrhy organisačních předpisů a rozpočtové návrhy na podkladě usnesení sborů odborových nebo z vlastní iniciativy, rozhodovati spory odborů a záležitosti, v nichž podáno minoritní votum v odborových sborech, rozhodovati v disciplinárním řízení proti učitelům, úředníkům a sluhovskému personálu všech kategorií jakož i proti posluchačům, jde-li o relegování z vysoké školy, jmenovati čestné doktory, přijímati úředníky a jiný personál, vésti vrchní správu majetku vysoké školy, propůjčovati stipendia a rozhodovati vůbec o záležitostech odborovým sborům povahou věci nevyhrazených, jakož i o sporných záležitostech v mezích platných zákonů a nařízení.

§ 16.

Plenární sbor se schází každý druhý měsíc ke schůzím řádným, mimo to, uzná-li toho rektor potřebu, nebo žádá-li o to aspoň jedna třetina všech členů tohoto sboru. O přítomnosti členů, zachovávání tajemství a vedení zápisů platí totéž, co bylo stanoveno v § 12 o sborech odborových.

§ 17.

Plenární sbor i sbory odborové mají právo voliti ze svého středu komise, aby jim podaly zprávy o otázkách jednotlivých, nebo i komise stálé, ku projednávání záležitostí určitého druhu, zvláště také pro běžné záležitosti úřednictva, pomocného personálu a posluchačstva.

§ 18.

O přijímání posluchačů, návštěvě přednášek a cvičení, prázdninách, vysvědčeních, taxách a poplatcích platí všeobecná ustanovení, platná pro zemědělský odbor při české vysoké škole technické v Praze, dokud nebudou vydány předpisy zvláštní.

§ 19.

Totéž platí o zkouškách, pomůckách vyučovacích, laboratořích, knihovně, personálu kancelářském a služebním.

§ 20.

Nařízení toto nabývá platnosti dnem vyhlášení.

§ 21.

Ministerstvu školství a národní osvěty se ukládá, aby nařízení toto provedlo a vydalo příslušné instrukce a řády pro akademické funkcionáře a úřady a studijní osnovy pro jmenovanou vysokou školu.

Tusar v. r.

Dr. **Veselý** v. r.	**Prášek** v. r.
Sonntág v. r.	Dr. **Winter** v. r.
Klofáč v. r.	Dr. **Heidler** v. r.
Dr. **Beneš** v. r.	**Hampl** v. r.
Habrman v. r.	**Houdek** v. r.
Staněk v. r.	Dr. **Franke** v. r

Čís. 148.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 2. března 1920

o změně předpisův o tarifních vyhláškách pro železnice a vodní cesty v přivtěleném území dle zákona ze dne 30. ledna 1920, čís. 76 Sb. z. a n.

Na základě § 5 zákona ze dne 30. ledna 1920, čís. 76 Sb. z. a n., o inkorporaci kraje Hlučínského se nařizuje:

§ 1.

Veškerá tarifní opatření železnic a vodních cest v přivtěleném území, pro něž po smyslu zákonův a nařízení pruských byla předepsána vyhláška v úředních listech pruských, budte příště uveřejňována ve „Věstníku pro železnice a plavbu", jejž vydává ministerstvo železnic.

Věstníku toho budiž užíváno i k publikacím jiných zpráv železniční a vodní správy, uveřejněných dosud v úředních listech shora uvedených a zmíněného území se týkajících.

§ 2.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení a provedením jeho pověřuje se ministr železnic ve shodě s ministrem průmyslu, obchodu a živností a s ministrem veřejných prací.

Tusar v. r.

Sonntág v. r. Kloíáč v. r.
Dr. Beneš v. r. Dr. Winter v. r.
Dr. Veselý v. r. Dr. Heidler v. r.
Habrman v. r. Dr. Hodža v. r.
Staněk v. r. Hampl v. r.
Prášek v. r. Dr. Franke v. r.
Houdek v. r.

Čís. 149.

Vyhláška ministerstva financí ze dne 26. února 1920

o celních úřadech v obvodu zemského finančního ředitelství v Brně a jejich pravomoci.

V obvodu zemského finančního ředitelství v Brně jsou v činnosti tyto celní úřady s naznačenou pravomocí:

I. V obvodu okresního finančního ředitelství v Jihlavě:

1. Slavonice na silnici, vedlejší celní úřad I. tř.

Tento celní úřad jest pověřen celním odbavováním zásilek zboží jakož i dozorem na nádraží slavonickém a oprávněn k stručnému (sumárnímu) opovědnímu řízení v dopravě železniční.

2. Vratěnín na silnici, vedlejší celní úřad II. tř.

3. Šatov na silnici, vedlejší celní úřad II. tř.

4. Hnánice na silnici, vedlejší celní úřad II. tř.

5. Šatov na nádraží, vedlejší celní úřad I. tř.

Tento úřad je oprávněn k stručnému opovědnímu řízení v dopravě železniční.

6. Znojmo na nádraží, hlavní celní úřad II. tř.

Tento celní úřad jest oprávněn poukazovati zásilky zboží stručným opovědním řízením v dopravě železniční, k výstupnímu odbavování zásilek pálených lihovin a piva, k proclívání poštovních zásilek čerstvých rostlin.

7. Hať u Chvalovic na silnici, vedlejší celní úřad I. tř.

8. Jaroslavice na silnici, vedlejší celní úřad II. tř.

9. Hevlín na silnici, vedlejší celní úřad II. tř.

Tento celní úřad jest pověřen celním odbavováním zásilek zboží dopravovaného pro místní potřebu na nádraží hevlínské.

10. Hrušovany u Znojma na nádraží, vedlejší celní úřad I. tř. s dodací stanicí na Hevlínském nádraží.

Tento celní úřad jest oprávněn poukazovati zásilky zboží stručným opovědním řízením v dopravě železniční a k výstupnímu odbavování zásilek piva.

11. Jihlava na místním státním nádraží, hlavní celní úřad I. tř.

Tento celní úřad jest oprávněn poukazovati zásilky zboží stručným opovědním řízením v dopravě železniční, proclívati poštovní zásilky čerstvých rostlin a vlněnou přízi sazeb. pol. 223 a 224.

II. V obvodu okresního finančního ředitelství v Brně.

12. Nové Sídlo na nádraží, vedlejší celní úřad I. tř.

Tento celní úřad jest oprávněn poukazovati zásilky zboží stručným opovědním řízením v dopravě železniční.

13. Mikulov na nádraží, vedlejší celní úřad I. tř.

Tento celní úřad jest oprávněn poukazovati zásilky zboží stručným opovědním řízením v dopravě železniční a poukazovati železniční zásilky přes Rakousko do Břeclavy v přepravním řízení.

14. Brno, hlavní celní úřad I. tř.

Tento celní úřad jest oprávněn poukazovati zásilky zboží stručným opovědním řízením v dopravě železniční, odbavovati zásilky pálených lihovin a piva ve výstupu, proclívati denaturovaný olivový, podzemnicový a ricinový olej, poštovní zásilky čerstvých rostlin, vlněnou přízi saz. pol. 223 a 224, hladké hedvábné zboží saz. pol. 250 a) a 256 a).

III. V obvodu okresního finančního ředitelství v Uh. Hradišti.

15. Břeclava na nádraží, hlavní celní úřad I. tř. s odbočkou v Poštorné s pravomocí vedlejšího celního úřadu II. tř. Hlavní celní úřad jest oprávněn poukazovati zásilky zboží stručným opovědním řízením v dopravě železniční a odbavovati zásilky pálených lihovin a piva ve výstupu.

IV. V obvodu okresního finančního ředitelství v Olomouci.

16. Olomouc, hlavní celní úřad I. tř. ve městě s odbočkou na nádraží s pravomocí hlavního celního úřadu I. tř., oprávněný poukazovati zásilky zboží stručným opovědním řízením v dopravě železniční, odbavovati zásilky pálených lihovin a piva ve výstupu, denaturovaný olivový, podzemnicový a ricinový olej, poštovní zásilky čerstvých rostlin, vlněnou přízi saz. pol. 223 a 224, hladké hedvábné zboží saz. pol. 250 a) a 256 a).

17. Nový Jičín, hlavní celní úřad I. tř.

Tento celní úřad jest oprávněn poukazovati zásilky zboží stručným opovědním řízením v dopravě železniční, odbavovati zásilky pálených lihovin a piva ve výstupu, proclívati denaturovaný olivový, podzemnicový a ricinový olej, poštovní zásilky živých rostlin, vlněnou přízi saz. pol. 223 a 224, hladké hedvábné zboží saz. pol. 250 a) a 256 a).

18. Mor. Šumperk, hlavní celní úřad I. tř.

Tento celní úřad jest oprávněn poukazovati zásilky zboží stručným opovědním řízením v dopravě železniční, odbavovati zásilky pálených lihovin a piva ve výstupu, proclívati olivový podzemnicový a ricinový olej po denaturování, poštovní zásilky živých rostlin, vlněnou přízi saz. pol. 223 a 224, hladké hedvábné zboží saz. pol. 250 a) a 256 a).

19. Prostějov, hlavní celní úřad I. tř.

Tento celní úřad jest oprávněn poukazovati zásilky zboží stručným opovědním řízením v dopravě železniční.

Tím se doplňují a pozměňují seznamy celních úřadů z 1. července 1909, č. 116 ř. z., a ze dne 30. června 1919, č. 371 Sb. z. a n., ohledně celních úřadů v obvodu zemského finančního ředitelství v Brně.

Ministr financí:

Sonntág v. r.

Čís. 150.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 24. února 1920

o opatření strojených hnojiv.

Podle zákona ze dne 24. července 1917, č. 307 ř. z., a uhersk. zák. čl. LXIII. z r. 1912 a čl. L. z r. 1914, se nařizuje:

§ 1.

Ministerstvu financí republiky Československé se ukládá:

1. aby za účelem zásobení zemědělství strojenými hnojivy v podzimu r. 1920 a na jaře r. 1921 sdružením továren na superfosfáty neb jednotlivým majitelům takovýchto továren poskytlo valutu, potřebnou k nákupu surovin k výrobě superfosfátu (surových fosfátů, sirných kyzů, dusičňanu sodnatého a pod.) až do množství potřebného k výrobě 200.000 tun superfosfátu a až do výše nákladu 260,412.500 Kč,

2. aby za tímže účelem poskytlo sdružením neb osobám ledek dovážejícím valutu až do výše nákladu 275,000.000 Kč k nákupu ledku chilského neb jiného hnojiva dusíkatého až do množství 50.000 tun,

jestliže se sdružení a osoby ad 1. a 2. uvedené závaží řečené suroviny a hnojiva po dohodě se zúčastněnými ministerstvy do doby s nimi smluvené do území republiky Československé dopraviti, pokud se týká na superfosfát zpracovati a vládě prodati za cenu v § 2 stanovenou.

§ 2.

Ministerstvo zemědělství převezme od sdružení majitelů továren neb osob v §u 1, ad 1. a 2., uvedených umělá hnojiva od nich dle §u 1 opatřená neb vyrobená za cenu, jež odpovídá zaplacenému obnosu za zboží samo, dopravu, úroky a přiměřené výrobní náklady s připočtením 4%ního zisku podnikatelského. Způsob přezkoumání těchto položek upraví se nařízením ministerstva zemědělství.

§ 3.

Ministerstvo zemědělství přidělí takto získaná umělá hnojiva (superfosfát i hnojiva dusíkatá) zemědělcům ve smyslu nařízení vládního ze dne 23. listopadu 1918, č. 48 Sb. z. a n., za ceny, stanovené jím v dohodě s ministerstvem financí.

Ceny ty stanoveny budtež tak, aby vzhledem k cenám zemědělských výrobků rostlinných bylo umožněno zemědělcům použíti hnojiv těch bez hmotných ztrát.

Rozdíl mezi cenou, stanovenou dle § 2 včetně případných kursových ztrát, a cenou prodejní, dle tohoto paragrafu stanovenou, nese stát.

§ 4.

Provedením tohoto nařízení, které nabývá účinnosti dnem vyhlášení, pověřují se ministři zemědělství, financí, obchodu a věcí zahraničních.

Dr. Veselý v. r., v zastoupení min. předsedy.

Sonntág v. r.	Dr. Winter v. r.
Dr. Beneš v. r.	Dr. Heidler v. r.
Habrman v. r.	Dr. Franke v. r.
Prášek v. r.	Hampl v. r.
Staněk v. r.	Dr. Hodža v. r.

Houdek v. r.

Státní tiskárna v Praze.